

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2054	Κυριακὴ ΙΔ' Λουκᾶ (Λουκ. 18,35-43) 3 Δεκεμβρίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Σταθεροὶ στὴν ὁμολογία μας

«Καὶ ἐβόησε λέγων· Ἰησοῦ υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με» (Λουκ. 18,38)

Ὁ Ἰησοῦς, ἀγαπητοί μου, βαδίζει πρὸς τὴν Ἱερικῶ. Ὅταν πλησίασε στὴν πόλι, ἐκεῖ ἓνας τυφλὸς ζητιάνος, μόλις πληροφορήθηκε ἀπὸ τὸ πλῆθος ὅτι ἐκεῖ μπροστά του περνάει ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, ἄρχισε νὰ **φωνάζη**· «Ἰησοῦ υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με» (Λουκ. 18,38). Ἄλλὰ οἱ ὄχλοι, ποὺ δὲν μπορούσαν νὰ νιώσουν τὸν πόνο αὐτοῦ τοῦ δυστυχισμένου ἀνθρώπου, δυσφοροῦν γιὰ τὶς φωνές του, τὸν παρατηροῦν καὶ τὸν διατάζουν νὰ σωπάση.

Νὰ σωπάση! Ἄλλὰ σωπαίνει τὸ βρέφος ὅταν εἶνε ἡ ὥρα του νὰ θηλάσῃ καὶ πεινασμένο ζητᾷ τὸ μαστὸ τῆς μητέρας; σωπαίνει ὁ ναυαγὸς ὅταν παλεύῃ μὲ τὰ κύματα καὶ κινδυνεύῃ νὰ πνιγῇ καὶ βλέπη στὴν ἀκτὴ κάποιον ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ; Ἄλλο τόσο μπορούσε νὰ σωπάσῃ καὶ ὁ τυφλὸς αὐτός, ποὺ ἤξερε ὅτι τόσο κοντά του, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' αὐτόν, βρισκόταν ὁ Φωτοδότης τοῦ παντός, ὁ Σωτῆρας τοῦ κόσμου. Φωνάζει λοιπὸν τὸν Ἰησοῦ δυνατά, ἐπανειλημμένα, καὶ ἀδιαφορεῖ ἂν οἱ θερμὲς παρακλήσεις του προκαλοῦν τὴν δυσαρέσκεια, τὸ θυμὸ, τὴν ἀγανάκτησι τοῦ κόσμου.

Μὲ τὰ λόγια ποὺ λέει φωνάζοντας **ὁμολογεῖ** τὸν Ἰησοῦ «υἱὸ τοῦ Δαυὶδ», ἀπόγονο δηλαδὴ τοῦ ἐνδόξου βασιλέως Δαυὶδ. Μὲ τὴν προσφώνησί του αὐτῇ, «*υἱὲ Δαυὶδ*», τί φανερώνει; φανερώνει ὅτι **θεωρεῖ τὸν Ἰησοῦ Μεσσία**, γιὰ τὸ Μεσσία προέλεγε ὅτι προφητεῖες ὅτι θὰ καταγόταν ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Δαυὶδ. Τὸ «*υἱὲ Δαυὶδ*» λοιπὸν σημαίνει «Μεσσία».

«Ἐλέησόν με», τοῦ φωνάζει. Καὶ μὲ τὸ αἴτημα αὐτό, μὲ τὴ θερμὴ αὐτὴ παράκλησι, τὴν ἔντονη καὶ σταθερὴ, φανερώνει ὅτι **πιστεύει στὴ θεότητα τοῦ ταπεινοῦ Ἰησοῦ**. Αὐτὸ συμπεραίνει κανεὶς ἂν κάνῃ τὴν ἀκόλουθη σύγκρισιν· ὅπως κάποτε ὁ Δαυὶδ μὲ τὸ «Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...» ἄρχι-

ζε τὸ γνωστὸ ψαλμὸ του, τὸν ψαλμὸ τῆς μετανοίας (Ψαλμ. 50,3), ἔτσι τώρα καὶ ὁ τυφλὸς αὐτός, ποὺ νιώθει ὅτι βρίσκεται ἤδη μπροστὰ στὸν ἐνανθρωπήσαντα Θεό, ζητᾷ τὸ ἔλεός του λέγοντας τὸν ἴδιο ἐκεῖνο θεόπνευστο λόγο, «Ἐλέησόν με»· ἀπευθύνει στὸν Ἰησοῦ τὴν ἴδια παράκλησι μὲ τὸ Δαυὶδ, ποὺ σημαίνει ὅτι τὸν πιστεύει ὡς Θεὸ ἀληθινὸ ποὺ ἐνανθρώπησε καὶ ἤρθε στὸν κόσμον γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ.

* * *

Ἄς θαυμάσουμε, ἀγαπητοί μου, τὴ **σταθερότητα** τοῦ τυφλοῦ. Στὴ μέση τοῦ δρόμου κι ἀνάμεσα σὲ κόσμον μὲ ἐχθρικές διαθέσεις ἀπέναντί του, δὲν διστάζει πρῶτον μὲν νὰ ὁμολογήσῃ τὸ Χριστό· καὶ δεύτερον μὲ ταπεινωσι, σὰν ἐλάχιστος δοῦλος τῆς Θεῆς Μεγαλωσύνης, νὰ ζητήσῃ τὸ ἔλεός του. **Στερεὸς** σ' αὐτὴ τὴν ὁμολογία του ὁ τυφλός, διδάσκει ὅτι παρόμοια σταθερότητα πρέπει νὰ ἔχουμε κ' ἐμεῖς ὅταν πρόκειται νὰ ὁμολογήσουμε τὸ Χριστὸ μέσα στὴ σημερινὴ γενεὰ μας.

Γιατὶ **μήπως καὶ σήμερα ὁ κόσμος δὲν ἐνοχλεῖται** ὅταν ἀκούῃ τὰ παιδιὰ τοῦ Θεοῦ ν' ἀναφέρουν τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ, νὰ ὑποστηρίζουν τὴν πίστι τους; Χαμόγελα, μορφασμοί, εἰρωνεῖες, ἠχηρὰ γέλια καὶ καγχασμοί, νὰ τί –τὸ λιγώτερο– περιμένουν τὸ Χριστιανὸ ποὺ θὰ τολμήσῃ π.χ. μέσα σ' ἓνα κοσμικὸ κέντρο νὰ σηκωθῇ ὄρθιος καὶ νὰ κάνῃ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, ἢ σὲ μιὰ ὁποιαδήποτε συνάντησι νὰ πῇ δυὸ θρησκευτικὲς λέξεις, ν' ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ὁ κόσμος ποὺ ζῆ μακριὰ ἀπὸ τὸν Κύριο θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ μὴν ἀκούγεται πουθενὰ ἢ λέξι «Χριστός» καί, ἂν εἶχε τὸ δικαίωμα, θὰ ἔβαζε φίμωτρο στὰ στόματα ὄλων τῶν ἱεροκηρύκων· γιὰ τὸν δὲν μπορεῖ ν' ἀκούῃ ἀλήθειες ποὺ ταραξοῦν τὴν ἡσυχία του, τὴν ἀνάπαυσί του. Ὁ κόσμος τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς πλάνης δὲν διστάζει νὰ χρησιμοποιήσῃ

ἀκόμη και μέσα βίας για να κλείση τὰ στόματα τῶν Χριστιανῶν, ὥστε να μὴ ἀκούγεται ἡ φωνὴ τῆς ἀληθείας. Αὐτὸ δὲν γινόταν ἀνεκαθεν στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας;

Ὅταν **οἱ ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Ἰωάννης** μετὰ τὴν Πεντηκοστὴ κήρυτταν μὲ μεγάλη δύναμι τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα, οἱ κοσμικοὶ καὶ θρησκευτικοὶ ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων ἀνησύχησαν. Ταράχτηκαν βλέποντας τὴν ταχεῖα διάδοσι τῆς νέας πίστεως «*καὶ κἀλέσαντες αὐτοὺς παρήγγειλαν αὐτοῖς τὸ καθόλου μὴ φθέγγεσθαι, μηδὲ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ*»· ἀπηγόρευσαν δηλαδὴ αὐστηρὰ στοὺς δύο ἀποστόλους να μιλοῦν καὶ να διδάσκουν για τὸν Ἰησοῦ, τοὺς εἶπαν οὔτε κἂν ν' ἀνοίγουν τὸ στόμα τους να ποῦν τὸ ὄνομά του, οὔτε κἂν ἡ γλῶσσα τους να προφέρῃ τὴν γλυκύτατη λέξι «*Ἰησοῦς*». Ἀλλὰ οἱ ἀπόστολοι τί ἀπαντοῦν· Ἄρχοντες τοῦ Ἰσραὴλ, τί λέτε; σᾶς φαίνεται σωστὸ μπροστὰ στὸ Θεό, να ὑπακοῦμε περισσότερο σ' ἐσᾶς παρὰ σ' Ἐκεῖνον; Ἐμεῖς πάντως δὲν μπορούμε να μὴ λέμε αὐτὰ ποὺ εἶδαν τὰ μάτια μας καὶ αὐτὰ ποὺ ἄκουσαν τ' αὐτιά μας. «*Εἰ δίκαιόν ἐστιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὑμῶν ἀκούειν μᾶλλον ἢ τοῦ Θεοῦ, κρίνατε. οὐ δυνάμεθα γὰρ ἡμεῖς ἂ εἶδομεν καὶ ἠκούσαμεν μὴ λαλεῖν*», δὲν μπορούμε ἡμεῖς να μὴ κηρύττουμε ὅσα εἶδαμε καὶ ἀκούσαμε (Πράξ. 4,18-20).

Καὶ πράγματι, ἀντὶ να κλείσουν τὸ στόμα τους καὶ να σωπάσουν, αὐτοὶ ἐπαναλαμβάνουν τὸ κήρυγμα μὲ μεγαλύτερο ζῆλο. **Ἔκῃαν**, δηλαδὴ, **ὁ,τι ἔκανε καὶ ὁ τυφλὸς** τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου, ὁ ὁποῖος, στίς φωνές τοῦ ὄχλου ποὺ τοῦ ἔλεγε να σωπάσῃ, αὐτὸς διπλασίαζε καὶ τριπλασίαζε τὴ φωνὴ του καὶ δυνάμωνε τὴν ἔντασί της λέγοντας· «*Ἰησοῦ υἱὲ Δαυῖδ, ἐλέησόν με*».

Τέτοια σταθερότητα στὴν ὁμολογία πρέπει να ἔχουμε ὅλοι οἱ πιστοί. **Μακριὰ ἀπὸ μᾶς ἡ δειλία**. Κι ὅλος ὁ κόσμος ἂν φωνάζῃ καὶ διαμαρτύρεται ἐναντίον μας γιατί ὁμολογοῦμε τὸ Χριστό, ἡμεῖς θὰ ὑψώσουμε τὴ φωνὴ τῆς πίστεώς μας τόσο ἔντονη καὶ τόσο θερμὴ καὶ τόσο σταθερὴ, ὥστε μέσα στὴ σύγχυσι τοῦ αἰῶνος τούτου ν' ἀκούγεται καθαρὰ ἡ ὁμολογία τῆς πίστεώς μας.

Ἄν ἡ πίστι ἔπιασε καλὰ καὶ καίῃ σταθερὰ μέσα μας **σὰν τὴ φωτιά**, καμμιὰ δύναμι δὲν θὰ μπορέσῃ να μᾶς τὴ σβήσῃ· οἱ πειρασμοὶ καὶ οἱ ἀντιδράσεις τοῦ κόσμου ἀντὶ να τὴν καταστέλλουν θὰ τὴ γιγαντώνουν περισσότερο, ὅπως ὅταν σὲ ὦρα πυρκαγιᾶς τύχῃ να φυσᾷ σφοδρὸς ἄνεμος καὶ τότε, ἀντὶ να σβήνῃ τὴ

φλόγα, τὴν κάνει ν' ἀναρριπίζεται, να φουντώνῃ περισσότερο καὶ νέες πύρινες γλῶσσες να ξεπηδοῦν ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ ἔστια. Ἄν ἡ πίστι ριζώσῃ βαθειὰ στὴν καρδιά, καμμιὰ δύναμι δὲν θὰ μπορέσῃ να τὴν ξεριζώσῃ· ἡ θύελλα τῆς ἀπιστίας, μὲ ὅλες τὶς εἰρωνεῖες της καὶ μ' ὅλες τὶς ἀπειλές της, μὲ τὰ γελοῖα ἐπιχειρήματά της καὶ μὲ τὰ ψεύτικα φόβητρά της, θὰ δυναμώνῃ πιὸ πολὺ τὸ δέντρο τῆς πίστεως· ὅπως ὁ ἄνεμος ποῦ, ὅταν **τὸ δέντρο** κἀνῃ γερὲς ρίζες, τότε μὲ τὸ φύσημά του ἀντὶ να τὸ ξεριζώσῃ, τὸ σταθεροποιεῖ ἀκόμη περισσότερο, κάνει τὶς ρίζες του να πηγαίνουν πιὸ βαθειὰ, να βγαίνουν νέα κλαδιὰ ποὺ ἀντλοῦν χυμὸ ἀπὸ τὴ ρίζα, καὶ να φυτρώνουν νέα ἄνθη ποὺ στολίζουν τὸ δέντρο.

Ἡ στερεὰ καὶ ἀκλόνητη ὁμολογία εἶνε **καρπὸς τῆς πίστεως**. Ἄς τὸ παραδεχτοῦμε, ἀγαπητοί μου· δὲν μπορούμε ἡμεῖς να ὁμολογήσουμε τὸ Χριστό μὲ τὸ θάρρος καὶ τὴν παρηρησία ποὺ εἶχαν οἱ μάρτυρες τοῦ Χριστιανισμοῦ, οἱ παλαιότεροι καὶ οἱ νεώτεροι, γιατί; – διότι δὲν ὑπάρχει μέσα μας ζωντανὴ ἡ πίστι ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶνε ὁ Μεσσίας, ὁ Λυτρωτῆς, ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου. Μόνον ἀπὸ μιὰ τέτοια πίστι ξεπηδᾷ μόνῃ της ἡ ὁμολογία, ὅπως ξεπιδᾷ τὸ νερὸ ἀπὸ τὴν πηγὴ. Ἡ πίστι μας, ἐφ' ὅσον εἶνε βαθειὰ καὶ εἰλικρινὴς, θὰ ξεχειλίσῃ, θὰ ἐξωτερικευθῇ, θὰ ξεπηδήσῃ σὰν μιὰ διάπυρη ὁμολογία τοῦ γλυκυτάτου ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

* * *

«**Ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα**», λέει ὁ προφήτης Δαυῖδ καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Ψαλμ. 115,1 = Β' Κορ. 4,13)· πίστεψα δηλαδὴ, καὶ γι' αὐτὸ μίλησα· ὅταν ἔνιωσα δυνατὴ τὴν πίστι μου, τότε ἄνοιξα τὸ στόμα μου καὶ τὴν ἐξέφρασα· τὰ λόγια μου δὲν ἔχουν ἄλλο κίνητρο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πίστι.

Ὁ τυφλὸς ἔξω ἀπ' τὴν Ἱερικὴ μίλησε ὅπως μίλησε, γιατί πίστευε στὸ Χριστό. Δὲν ἐξηγεῖται ἄλλιῶς ὁ τολμηρὸς του λόγος.

Οἱ μάρτυρες διὰ μέσου τῶν αἰῶνων ὑψώσαν τὴ φωνὴ τους μπροστὰ στὰ δικαστήρια καὶ μέσα στὰ ἀμφιθέατρα καὶ μέσα στίς φυλακὲς – γιατί; διότι πίστευαν στὸ Χριστό.

Καὶ ἡμεῖς τότε θὰ ὁμολογήσουμε μὲ παρηρησία, μὲ σταθερότητα καὶ μὲ ἀνδρεία τὸ Χριστό, ἐὰν **πιστέψουμε** σ' αὐτὸν καὶ σὰν τὸν τυφλὸ τῆς Ἱερικοῦς **συναισθανθοῦμε** κ' ἡμεῖς τὴν τύφλωσί μας καὶ στείλουμε σ' αὐτὸν τὴν **προσευχὴ** μας· «*Ἰησοῦ υἱὲ Δαυῖδ, ἐλέησόν μας*».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**